

00:00:00,260 --> 00:00:31,100 [Speaker 0]

Hoi, ik ben Glenn. Ik ben 24 jaar oud. Ik zit in een rolstoel en mijn aandoening? Dat heet TAR syndroom. Dat is een hele zeldzame beperking. Aan de buitenkant van mijn beperking zit het zo dat ik geen armen heb en niet kan lopen. En aan de binnenkant is het zo dat mijn bloedplaatjes die zijn veel minder. Dus op het moment dat ik bijvoorbeeld een blauwe plek heb of ik krijg een grote wond, dan duurt het heel lang voordat dat gaat helen.

00:00:31,160 --> 00:01:11,239 [Speaker 0]

Het is heel erg gewend, dus vanaf geboorte af aan hebben we het al zo zeg maar, heb ik de beperking al. En omdat dat vanaf de geboorte af aan al zo is, is het op een gegeven moment zo dat je met de meest simpele dingen kan je al rekening mee houden. Ja dus. Op een gegeven moment dan is het gewoon gewenning. En ook met die bloedplaatjes, Ja, nou ja, dat is nou eenmaal zo - en dan is het heel af en toe kan het wel eens gebeuren dat ze in het ziekenhuis eventjes willen controleren hoe hoog die bloedplaatjes waren. En voor de rest is het gewoon heel goed opletten. Als ik een wondje heb of een blauwe plek heb, dan is het gewoon even kijken van joh, hoe staat het ervoor? Moeten we er iets mee of niet? En in de meeste gevallen gelukkig hoeven we er niks mee.

00:01:15,480 --> 00:02:57,100 [Speaker 0]

Ik loop tegen een aantal dingen aan, maar het grootste gedeelte is wel het sociale vlak. Dus bijvoorbeeld als je zegt van 'joh, ik ga met vrienden, ga ik naar een kroeg toe', dan kan ik niet elke kroeg in. En dan denk je van nou, je kan prima een hobbeltje over en dan ben je de kroeg in. Dat klopt alleen, dan moet er wel natuurlijk gewoon nog een tafel op hoogte zijn. Er moet een invalidentoilet zijn. Nou ja, allemaal van dat soort dingen. En dat is het dan weer niet. Het is hartstikke leuk dat jij een kroeg in kan, alleen de rest ontbreekt en dan kan het nog steeds niet. En dat zijn meestal wel de plekken waar je iets sociaals opbouwt. Dus ja, hoe ga je dan vrienden maken? En hoe zorg je er dan voor dat je een leuke omgeving hebt?

Ik heb de mazzel gehad dat ik naar school kon, naar een normale school. Hebben we hard voor gevochten, mijn ouders vooral. En uiteindelijk kon het en daar heb ik mijn vrienden opgebouwd. Maar dat is niet in de kroeg of op een weet ik veel, een bowlingclub of een minigolfclub of wat dan ook. Dat is allemaal vanuit school is dat opgebouwd. De vrienden die ik heb, daar mag ik echt heel blij mee zijn. En dat zijn hele leuke vrienden. Heel hecht. En met hun kan ik gelukkig uiteindelijk ervoor zorgen dat ik ook dingen kan doen. Dus we waren het laatst naar Beekse Bergen en die zijn heel creatief in hun hoofd, dus die kunnen heel snel oplossingen bedenken. Net zoals mij. Dus op een gegeven moment denken die niet eens meer over na. Zeggen van joh, jij kan in een duwrolstoel (ik zit nu in een elektrische rolstoel) dan zeggen ze 'Jij kan in een duwrolstoel. We doen gewoon die duwrolstoel inklappen en in de kofferbak leggen. We tillen jou de auto in en we gaan bijvoorbeeld naar

Beekse Bergen'. Maar dankzij die vrienden heb ik wel de steun om meer te kunnen dan dat ik normaal gesproken kan.

00:03:04,300 --> 00:03:24,840 [Speaker 0]

Waar het verschil nog groter is, is in de liefde. Op een gegeven moment, als jij dan denkt van je gaat bijvoorbeeld naar een festival, wat ik wel eens regelmatig doe, en je ziet daar gewoon een leuk iemand en je denkt van joh, ik doe eens een poging, weet je wel, je weet het maar nooit en dan zie je eigenlijk al een soort van paniek bij die ander.

00:03:24,840 --> 00:04:19,180 [Speaker 0]

Niet heel duidelijk fysiek, maar ze is heel dan... ze wil weglopen of of ze wimpelt het een beetje af. Of ze gaat er snel vandoor. Of ze zegt wel oh, ik moet snel eventjes dit of dat, weet je wel. En op zo'n gehaaste manier, alsof het een soort van confrontatie is. En dat, dat heb ik ook heel vaak meegemaakt, dat gewoon mensen denken van 'oh hij, als hij kinderen krijgt dan worden die ook beperkt'. Of hij kan niet oud worden, dus stel hij wordt vader dan dan dan moeten zijn kinderen al heel snel afscheid van hem nemen. Of hij draagt een luier of weet je wel hij hij kan het intieme kan hij niet zo goed als een ander. Allemaal van dat soort dingen. Daar is al meteen in een oogwenk is daar al een soort vooroordeel in. Zo van meteen al besloten. En dan denk ik van je weet het niet eens, je hebt het niet eens gevraagd.

00:04:19,180 --> 00:04:41,200 [Speaker 0]

Bijvoorbeeld ik kan nog gewoon tachtig worden. Ik kan gewoon normale kinderen krijgen. Ik draag geen luier. Het intieme kan ik ook gewoon. En dan komt er een hele error en dan kiezen ze ervoor om het vluchtpad te pakken in plaats van dat ze het duel en het gesprek aangaan. Dus ja, in in de liefde merk ik het nog meer dan in het sociale leven. En dat, dat mag ook anders.

00:04:45,100 --> 00:05:17,200 [Speaker 0]

Ik kan verwachten dat ze op eerste blik denken van 'oh jeetje wat heftig dat hij dat hij geen armen heeft, dat zal wel heel moeilijk zijn', want dat krijg ik ook vaker te horen. En dan hoop ik eigenlijk een beetje met de tentoonstelling dat ze kunnen zien dat het omgekeerde juist daadwerkelijk aan de hand is. Dus dat dat het niet moeilijk en zielig is, maar dat het juist makkelijk en leuk is. Want ik vind het leuk om te puzzelen. Ik vind het leuk om te kijken naar oplossingen. En als dat een beetje in je karakter zit, ja, dan worden de hobbels al een stuk minder.

00:05:17,200 --> 00:07:00,120 [Speaker 0]

En ook wat ik net al zei is als jij anderen de kans geeft om jou te ontdekken, dan zorg je er juist voor dat mensen weer dingen leren en er makkelijker mee om kunnen gaan. Ik kan heel goed kan ik begrijpen dat iemand die nog nooit iemand in een rolstoel heeft meegemaakt, wel eens gezien, maar nooit echt heeft meegemaakt. Ja, die heeft er ook geen verstand van. Dus waarom zou je die lat gelijk heel hoog leggen van joh, je moet dit en dit en dit weten. Het is juist fijn als je dan daar een beetje in kan begeleiden van oké, nou ja, gewoon het laten zien. Weet je wel van uh, dat het helemaal niet zo gek is. En dan, dan wordt die drempel lager en dan weten ze voor de volgende keer als ze iemand anders zien in een rolstoel ofzo. Dan weten ze gelijk al van oh, we kunnen er zo en zo ook mee omgaan. Dus ik vind het wel heel mooi om elke keer een beetje de discussie aan te gaan, een beetje uitleg te geven en gewoon educatief bezig te zijn. Dat vind ik juist iets heel goeds hebben. Het liefst ga ik dan ook gewoon basisscholen af, middelbare scholen af om gewoon samen dingen te doen. Bijvoorbeeld zitvoetbal, zitvolleybal of gewoon even een uurtje vertellen wie je bent, wat je doet, wat je kan. En want dan gaan die kinderen, die krijgen ook al een heel ander beeld over iemand in een rolstoel. En dus daar zie ik ook al heel veel voordeel in. Dus ja, ik hoop uiteindelijk dat we naar een toekomst gaan waar die lat of die eigenlijk dat verschil tussen wel en geen beperking, dat die zo minimaal mogelijk is